Ч. 59. Четвер 15 (28) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Квотові депутациї. — З ради державної. — Віче француских католиків).

Про суботнїшне засїданє квотової депутациї зачувати, що референт Бер поставив внесенє, щоби задержати дотеперішне відношенє квоти, именно 65·4% для Австриї і 34·6% для Угорщини. Пос. Кайзер вніс відношенє 50·50, пос. Повше 62·58, а пос. Форшт жадав установленя квоти після цифри податків. Референт Бер заявив, що в разї відкиненя єго внесеня, він зложить реферат. По довшій дискусиї ухвалено більшостию 7 голосів против 3 приняти внесенє Бера. — Угорска квотова депутация, яка вибрала своїм головою Коломана Тису а др. Макса Фалька референтом, ухвалила підняти безпосередні устні переговори з австрийскою депутациєю і зібрати ся на слїдуюче засїданє у Відни д. 28 с. м.

Вчерашнє засїданє палати послів розпочало ся по год. 11 перед полуднем. По полагодженю вступних формальностий забрав голос пос. Барайтер і вніс, аби перед вибором членів делеґациї президент поставив на порядку дневнім справу знесеня §. 14. Президент відповів, що вибори до делеґаций мусять прийти на порядок дневний вже в найблизшім часї, однако він піддасть ся ухвалї палати, колиб она инакше рішила. З черги прийшла під наради справа увільненя від рентового податку листів заставних краєвих інституций гіпотечних. По довшій дискусиї над тим законом ухвалено на внесенє пос. Цедвіца передати єго ще раз комісиї, аби до 24 годин змінила в нїм деякі неясні місця.

Відтак приступлено до розправи над правительственним предложенєм дотикаючим надвижок в спільних касах сирітских. Референт пос. Патай поручаючи приняте закона, доказував, що ті надвижки не повинні припадати в користь державного скарбу, але треба в дорозї законодатній означити призначенє тих сум і дозволити уживати їх на цїли опіки над бідними і занедбаними дїтьми. Мінїстер судівництва зі становища права виступив против референта і опираючи ся на приписах закона цивільного доказував, що надвижки з сирітских кас суть власностию держави. Мінїстер також підніс конечність уживаня тих фондів в користь занедбаної дїтвори. По промовах ще кількох послів замкнено засїданє і назначено слїдуюче на нинї.

В Парижи відбули ся перед кількома днями дуже численні збори католиків, осіб цивільних і войскових, що в послїднім часї потерпіли за свої католицкі переконаня. Розправи були горячі, в пристрастних промовах остро ганено теперішне правительство пануюче тепер у француской републицї, та висказано переконанє, що обуренє населенє устроїть другу „ніч сьв. Вартоломея“. Вкінци в резолюциї, принятій одноголосно, оречено, що треба стреміти до „некровавої католицкої революциї“ для уникненя кровавої, над котрої викликанєм небачно працює кабінет Вальдека-Русо. А щоби стала можливою така некровава революция, постановлено погодити два поборюючі себе католицкі табори: консервативний з християньско-соцыяльним, — а то на підставі папскої енциклїки.

Новинки.

Львів дня 27 го марта 1901.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс старшого комісаря повітового Ів. Пясецкого з Вадовиць до Львова, концепістів Намістництва: Людвика Каспарого з Перемишлян до Стрия, дра Жигм. Падлевского з Бохнї до Вадовиць, Стан. Холоневского з Чорткова до Перемишлян і Жигм. Жукотиньского з Рончиць до Чорткова; вкінци практикантів концепсових Намістництва: дра Александра гр. Скарбка з Перемишля до Львова, Стан. Седлецкого зі Львова до Рончиць, Конст. Старосольского зі Львова до Перемишля, Конст. Розвадовского зі Львова до Золочева і Чесл. Жулкевича зі Львова до Бохнї.

— **Загальні збори наукового товариства ім. Шевченка** відбули ся в понедїлок під проводом проф. Михайла Грушевского при участи 36 членів. Збори відкрив о 10-ій годинї рано дотеперішний голова Товариства проф. Грушевский короткою промовою, згадав померших членів, а то: дїйстного члена Олекс. Кониского, члена-основателя Сергія Грушевского і звичайного члена о.

43)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З англійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Добра панї Скуллї анї й трошки не погадала собі, яка то була пильна справа. Колиб була виділа телеґраму, яку як-раз Джон Джірдльсон був вислав, то була би здогадала ся правди, і могла би була скорим поступованєм не допустити до страшного злочину. В дїйстности же тота добра женщина, мимо всеї симпатиї для Кеті, не хотїла в значній части вірити тому, що Кеті їй розповіла. Їй не могло то помістити ся в голові, здавало ся просто неможливим, щоби в девятнайцятім столїтю і в християньскій Анґлії хтось так зі всею розвагою лагодив ся до убийства. Може й могла собі гадати, що щось такого могло би дїяти ся десь далеко від неї, але то їй і на думку не приходило, щоби навіть она сама в цїлій сїй справі мала відограти якусь ролю. Пятого панї Скуллї не прикладала великої ваги до обави Кеті про своє житє і приписувала то лиш подразненій уяві дївчини. Але все-таки уважала она то за велику злобу і несправедливість, щоби хтось держав дївчину замкнену від цїлого сьвіта в так пустім і самотнім місци як прайєрі. Лиш та гадка а нїчо поважнїйшого надавала єї повабному лицю того гнївливого виразу та спонукало єї перешкодити плянам Джірдльстона і дати знати приятелям Кеті.

Зразу хотїла телеґрафувати до Льондону, але коли їхала до Бедеворт, розважила собі, що в телеґрамі не могла би всего того докладно розповісти, що хотїла.

Лист, так розважала она собі, як би она єго зараз надала на почту, дійшов би до майора зараз з першою ранїшною почтою в суботу. Освободженє Кеті опізнило би ся через то лиш о кілька годин, а кілька годин скорше або пізнїйше чей не зроблять для дївчини великої ріжницї. Отже постановила написати до майора, розповісти єму все, і лишити єму самому, що він має дальше робити.

Паню Скуллї знали добре на почті, і длятого дали їй охотно потрібні прибори до писаня. За чверть години написала она, запечатала, прилїпила марку, і вкинула до скринки слїдуючий лист:

„Найлюбійший Тобі!

Бою ся, що Тобі може вже за довго твої покути. Мій бідненький! Що єму почати? Анї біляра, анї карт, анї перегонів — як то він дає собі раду, щоби якось день перебути. Курить мабуть та розповідає свій смуток пану Бавмзерови. Чи тобі не жаль того, що ти зробив знакомство з другим поверхом Моррізонового дому від фронту? Бідний Тобі!

Як гадаєш, з ким я тут стрітила ся? Неаби з ким иншим, лиш з панною Ґерстон, вихованкою Джірдльстона. Ти одного разу, як собі пригадую, розповідав менї про ню і подивляв єї дуже. Тобі би з дова не зійшло, як би ти єї тепер побачив, як она помарнїла і висхла та яка блїда. Але єї личко все ще миленьке і хорошеньке, так, що мушу тобі признати твій добрий ґуст — та й як би не признати, коли ти мене собі сподобав?

Єї опікун привіз єї сюди, і замкнув єї у великім, понурім домі, котрий тут називають прайєрі. Не має нїкого, з ким би могла поговорити та й невільно їй писати листів. Виглядала зовсїм пригноблена, бо нїхто з єї приятелів не знає, де она подїла ся, і она боїть ся того, що они готові погадати собі, що она умисно не дає їм про себе знати. Коли говорить о своїх приятелях, то має очевидно на думці того кучерявого, папа Дінсдаля, о котрім ти говорив. Бідна дївчина єсть страшно роздразнена, і розповідала менї через мур, котрим парк обведений, що єї опікун настає на єї житє. Менї не хоче ся тому вірити, але менї здає ся, що їй дуже зле поводить ся, і від того самого, що замкнена, готова ще з розуму зійти. Мусимо єї звідтам якось видобути. Але менї здає ся, що єї опікун має якесь право, і що полиция тут нїчого не вдїє. Подумай над тим, що тут би зробити; коли зважаєш то за відповідне, то скажи о тім молодому Дінсдалеви. Він без сумніву схоче приїхати сюди, а коли відтак і Тобі сюди приїде, то я не буду сумувати.

Я була би телеґрафувала, але не могла зовсїм ясно всего сказати.

Вір менї, що бідна людина єсть в дуже сумнім положеню, і коли маємо що робити, то мусимо енерґічно брати ся до дїла. Аж сум брав слухати, як она зовсїм на праву розповідала, що єї опікун хоче єї убити; але и то

Сидора Єзерского (зібрані почтили їх намять вставши з місць), оголосив нових дійстних членів, а то: Ал. Маркевича професора університету в Одесї (секция історично-фільософічна), Мих. Комара нотаря в Одесї (секция фільольоґічна), дра Стеф. Рудницкого і Сем. Сидорака учителів рускої гімназиї у Львові (секция математично-природничо-лікарска), і вказуючи на дїяльність товариства, зазначив, що товариство побирає за малу субвенцию з державних фондів в порівнаню з иншими подібними товариствами. — Опісля відчитав секретар товариства п. Волод. Гнатюк справоздане з попередних загальних зборів. Справоздання з дїяльности видїлу, дальше справоздання касового і магазинового — за згодою зібраних — не відчитувано (бо справоздання ті були вже опубліковані), лише отворено над ними дискусию. По дискусиї на внесенє комісиї контрольної, ухвалено уділити видїлови абсолюторию. — Потім приступлено до вибору членів видїлу і їх заступників. Видїловими вибрані: Мих. Грушевский головою; членами видїлу: Вол. Гнатюк, Ісид. Громницкий, Ілїя Кокорудз, др. Ник. Шухевич, Ів. Макух, Стеф. Томашівский а заступниками видїлових: Єр. Бурачиньский, Гриць Гарматій і Лонгин Цегельский. До контрольної комісиї вибрані: Кость Паньківский, Яросл. Грункевич і Юл. Січиньский. — По оголошеню результату виборів приступлено до послїдної точки програми: внесеня і інтерпеляциї. — Збори скінчили ся по год. 2-ій з полудня. Уконституованє видїлу відбуде ся нинї.

— **Будова нової церкви.** В селї Хлопівка, гусятиньского повіта, розпічне ся з весною сего року будувати заходами тамошного сьвященика о. Евгенія Дудкевича мурована церков після плянів архітекта п. Василя Нагірного.

— **Репертуар руского театру** під дирекциєю дра Івана Гриневецкого в Стрию: в четвер 28-го „Пошихайло“ комедия Шуткевича; в суботу 30-го „Жидівка вихрестка“, драма в 5 актах зі співами і танцями Тогобочного; в недїлю 31 с. м. „Хата за селом“, драма.

— **„Народний Дім“ у Львові** закупив в остатнім часї на власність каменицю ч. кон. 75, при улици Краківскій, межуючу з каменицями інститута чч. кон. 74 і 76, і в той спосіб заокруглив в центрі міста Львова свою посїлість, що складає ся з камениць: ч. 78 А) (головний будинок), 77 (новий дім при ул. Корнякта), 76 і 74. Крім того „Народний Дім“ має ще дім при улици Зблнкевича ч. $333\frac{1}{4}$, в котрім містить ся руский дївочий інтернат і церков (вибудована пок. кард. Сембратовичем за складки, але на ґрунтї „Народ. Дому“). Через нове закупно камениції розширить ся подвірє камениції ч. 74 (при ул. Вірменьскій), до тепер темне, отже й нездорове.

— **Страшна похибка.** У паньства П. мешкаючих при ул. Курковій ч. 9 у Львові, занедужала дволїтна дитина. Лїкар записав лїк, котрий мати мала подавати недужій; але мати через неосторожність подала дитинї иншу фляшочку з кислотою карболевою. Стация ратункова переполокала дитинї жолудок, але она тепер на добре розболїлась.

— **Краєва конференция социялїстів** відбувала ся у Львові в недїлю і понедїлок. Наради були тайні, а проводили ім: Гудец, Місьолек і Витовт Реґер , яко делеґати округів: львівского, краківского і перемиского. Ухвалено: аґітувати против корпорацийних кас хорих а за злученєм їх з міскими; в міру фондів видавати партийний тижденик, наложити податок партийний; скликати на день 28 червня с. р. до Львова загальний конґрес социялїстичний з Галичини і Шлезка.

— **Жертва морозу.** З Бобреччини доносять: По теплих, правдиво весняних днях настали такі добрі морози, котрі в силї позбавити людину житя. Дня 22 с. м. вертала жебрачка Мария Гордиґа з Підяркова (бобрецкого повіта) до Селови (перемишляньского повіта). Підярчани добре видко угостили єї і ще дали дещо на дорогу, коли мала за що повернути до корчми. З корчми вийшла она нетвереза, а другого дня найдено єї замерзлу на гостинци.

— **Грошевий дощ.** Бували вже веїлякі дощі: камінні, піскові, навіть бараболянні і кроваві, а сими днями, як би для відміни, був в місті Валенциї в Ішпаниї грошевий дощ. Там сипали ся на улицю тисячки і сотки пезетів, але люди, що то виділи, навіть і не припускали, що то грошевий дощ; ніхто не старав ся вхопити щастє, бо здаєсь, що оно за близько було, а чоловік любить шукати щастя далеко Річ була така. Урядник дому банкового „Реквена“ відобрав у відділї Ліоньского товариства кредитового сім тисячів єго пезетів банкнотами, і коли вийшов на улицю, загубив їх. Вітер вхопив їх і гнав ними по улици, то підносячи їх високо в гору, то спускаючи на землю. Люди виділи ті якісь замальовані папери, а навіть дехто брав їх до рук, але на грубих банкнотах тисячках ніхто не знав ся, та кидав їх назад на вітер, гадаючи, що то звичайні картки рекламові, а гроші лїтали собі дальше. Ніхто би був і не здогадав ся шкоди, як би не візник богача Міґеля Карбонеля, котрий зловив одну тисячку і показав єї свому панови, не знаючи що то за папір, Банкір Реквена, котрий вже свого урядника підозрівав о спроневіренє, довідав ся о тім, і зараз казав шукати за прочими банкнотами. Одну тисячку знайдено ще лїтаючу на улици, другою бавив ся якийсь хлопець на улици і вже був єї трохи подер, а третю знайшов якийсь честний робітник і віддав єї. Не знайшло ся ще лиш 3100 пезетів, котрі здає ся впали комусь яко грошевий дощ до кишенї або й доси ще валяють ся на міскім сьмітю, доки не зігниють, або не знайде їх якась щаслива рука.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Памятайте добре на город, поки ще пора!

— Що робити, щоби мати з города як найбільший хосен? — Весна досить опізнила ся і тепер ще можна буде легко взяти ся до такої роботи в городї, котра би зробила з него жерело як найбільшого доходу. Треба лиш знати, що робити, щоби був як найбільший хосен з города. Передовсім повинна бути в городї добра, урожайна земля, а урожайною можна зробити кожду, скоро єї лиш добре погноїти і обробити. Гноїти треба вже в осени, а хто того не зробив, може ще тепер зробити, лиш нехай уживає навів перегнилого гною. Вже тепер треба заводити в городї сівоборот або зміну плодів і длятого найлїпше подїлити город на три зовсім рівні части. Коли

правда, що она не подала нї найменшої причини, яка би могла спонукувати єго до так страшного злочину. Ми виділи якогось страшного, одноокого чоловіка на брамі, котрий мабуть пильнує того, щоби ніхто не входив, ані не виходив. Коли ми їхали до Бедеворт, то стрітили не кого иншого, лиш таки самого великого пана Джірдльстона, і ми їхали умисно так незручно, що обхляпали єго цїлого болотом. Чи то не було погано і непростимо? Вже виджу, як Тобі з того сьміє ся.

Бувай здоров, мій молоденький. А справуй ся добре, як можеш. Я знаю, що Ти збив ся трохи з дороги, але хто вправляє ся, стане майстром. Завеїгди Твоя

Лявінія Скуллї“.

Того дня, коли той лист пасців на площу Кеннеді, Бавмзер случайно не ходив до Сіті. Майор як-раз скінчив був убирати ся і машерував з папіроскою в устах та з „United Service Gazette“ в руках по компатї то в один бік то в другий і звичаєм старого вояка виговорював на пільги і вигоди, які роблять ґвардийскій кавалерії та на упадок служби войскової.

— Прийшла дївчина з якимсь листом — відозвав ся Бавмзер. — Може гроші для мене з Франкфурта.

— А я заложу ся, що то для мене.

— Ах! таже тобі не вільно закладати ся!— сказав Бавмзер з піднесеним пальцем. — Впрочім правду кажеш. То до тебе, і менї здає ся, що він з важного для тебе місця.

Був то лист, о котрім ми вже говорили. Майор отворив єго і читав дуже уважно, а відтак прочитав єго ще раз. Бавмзер, що через стіл дивив ся на него, побачив на єго червонім лици вираз якоїсь обави і зажуреня.

— Чей же моїй любій приятельці, панн Скуллї, не стала ся пїяка пригода — запримітив він наконець.

— Нї, їй не стало ся нічого. Але комусь иншому! — Відтак прочитав він свому товаришеви ту часть листу, в котрій була бесїда про панну Герстон.

— То дїйство не жарти — відозвав ся Німець і оба сидїли якийсь час задумані; отвертий лист лежав у майора на колїнах.

— Щож ти на то? — спитав він наконець.

— Менї здає ся, що то далеко гірша істория, як тій добрій панї здає ся. Я гадаю, що коли тота панна каже, що Джірдльстон хоче єї убити, то він дуже імовірно і має такий намір.

— Бог знає, то не такий чоловік, що вдоволяв би ся дрібничками — сказав майор і призадумав ся. — То якась проклята істория! Щож, до чорта, могло би єго спонукувати до того?

— А щож би як не гроші. Я тобі, мій друже, прецї вже розповідав, що фірмі тій вже від року дуже зле веде ся. То ще мало хто знає, але я знаю і другі також. Тота дївчина, як я чув, має гроші, котрі на случай єї смерти припали би старому. То так ясно, як два а два то чотири.

— На сьвятого Юрия, що то якась недобра істория! — сказав майор і став ходити по компатї. — Менї здає ся, що той падлюка з своїм фаийним сипом готов до всего. Лявінія легковажить собі ту справу. Лиш подумати собі, що хтось був би так підлим, що міг би хоч би лиш доторкнути ся такої любенької людини. Бог сьвідком, Бавмзере, що менї вже зачинає кров грати в жилах.

— Мій любий друже — відповів на то Бавмзер — то дуже красно із сторони твоєї крови, що она тобі вже зачинає грати в жилах, але я ще не знаю, що то поможе тій паннї. Берім ся практично до дїла і подумаймо над тим, що нам робити.

— Мушу зараз відшукати молодого Дінсдаля. Він мусить о тім довідати ся.

— А вжеж, та й я би так зробив. Ти і він, ви оба мусите туди поїхати. Я знаю добре того чоловіка. Скоро лиш довідає ся, то ніхто вже єго не здержить. Мусиш поїхати з ним, щоби він не зробив якої дурниці, та й длятого, що того бажає в листї наша дорога панї Скуллї.

— Розуміє ся. Поїдемо разом. Один з нас буде видїти, як він побачить панну і буде питати, чи їй потреба якої помочи. Скоро так, то не надармо буде чекати, все одно, чи опікун, чи нї. Коли єї не видобудемо звідтам, то я не Клюттербук!

— Але не забувай на то — запримітив Бавмзер, що тоті люди готові до всего. Коли они мають намір, убити женщину, то певно кількох мужчин буде їм байдуже. Ти не знаєш, кілько їх там може бути. То певна річ, що там єсть пан Джірдльстон і єго син та й той одноокий, але панї Скуллї не знає, кілько їх єсть в тім домі. Та й то ще мусиш мати на увазї, що поліция не стане по Вашій сторонї, лиш скорше против Вас, бо ще нема нїякого доказу, що они хотять допустити ся якогось злочину. Коли то возьмеш під розвагу, то признаєш менї рацию, що добре би було, коли би ти взяв з собою двох, трох людий, котрі би з Вами на все були готові.

Майор був так занятий приготовленями до дороги, що лиш покивував головою на замітки свого приятеля. — Яких же людий міг би я дістати?

— От маєш мене першого — сказав Німець і показав свій кулак — та й знайде ся ще кількох наших товаришів, котрі охотно поїдуть, а до того й суть людьми на котрих можна спустити ся. От єсть на примір малий Фріц Більов з Кіля і той Росиянин, — я забув як єму на імя, але то добрий хлописко. То якийсь нігіліст з Одеси і він засудженний на смерть, розуміє ся, коли би єго зловили. Та й ще кількох було би, але на то треба би богато часу,

хтось торік гноїв цілий город, то нехай сего року гноїть добре лиш **першу третину** і садить на ній капусту просту і волоску, калафіори і калярепу, шпінат, рапну салату, редьковку, ранні бараболі, огірки, дині, кукурудзу, селеру і томати (помідори). Під Львовом мають господарі добрий зиск з помідорів і садять їх дуже радо. То само може бути й де инде близько міста. Всю ту городнину можна зараз по погноєню садити, а відтак ще й поливати гноївкою. **Другої третини** (коли гноєна торік) не треба гноїти, лиш садити на ній: моркву, бураки, петрушку, цибулю, чісник, зрізованець, кріп, і перцюгу (паприку). В слідуючім році треба буде сю городнину садити замість попередної на першій непогноєній третині, а за то погноїти сю другу і садити на ній ті, що садило ся сего року на першій. **В третій третині**, коли не була гноєна торік, можна без погноєня (скоро земля не зовсім ялова) садити: горох і сочевицю, фасолю, біб та всіляке зіле кухонне, а коли була погноєна то ще й петрушку, цибулю, бураки і т. п. В третім році гноїть ся добре сю трету третину і садить ся на ній то, що повисше на першій; на першу приходить то, що сего року буде на третій, а на другу приходить то, що на тепер на другій. В той спосіб заведе ся зміну плодів або сівоборот. Крім того треба ще якусь часть города (четвертину) лишити на розсадники і теплі скрині, зробити місце на компост і на спрятуванє знарядів господарских, щоби їх мати завсігди під рукою. — Дальше треба добирати роди городнини, яка найлучша до якого ґрунту. Дехто гадає, що як спровадить собі найлїпшого насіня, то вже все буде добре. А то неправда; і найлїпше насінє не поможе коли ґрунт і підсонє не відповідні, а до того ще й зле оброблене. Копати треба, коли земля підосхне, щоби не злипала ся і не робила груди; при копаню треба тонко набирати на рискаль, а не цілими грудами; землю треба добре заскородити щоби була як найпухкійша і мала як найменші грудки. Не треба сіяти за густо, не за глубоко, але й не за мілко. Дрібне насінє сіє ся на 1 до 2 цм. глубоко, грубше як горох, фасоля і т. п. 3 до 8 цм. глубоко. Скоро насінє зійде, то треба молоді ростинки перебирати, щоби другі за то лїпше і красше та сильнїйше розрастали ся.

— **Мясо кріликів яко пожива народна** (Д.) Крілики держить ся в клїтках, котрі найлїпше робити з пак, які можна за кільканайцять сотиків купити в місті у купців. До такої паки дорабляє ся з боку дверці з решіткою або зі щеблями, а клїтку ставить ся в стайни або й де небудь, де має ся місце. Коли же має ся кілька клїток а мало місця, то можна ставити одну клїтку на другу. Клїтки, як сказано, можуть стояти де небудь, лиш щоби в сухім і затишнім а на зиму теплім місци. На одного крілика розплодового рахує ся місця на 60 до 80 цнт. вздовж і в поперек а 50 до 60 цнт. в гору. Прочим дає ся тільки місця, щоби могли рушати ся. Добре було би, коли би крілики могли виходити на якесь добре огороджене місце. Але треба й на то уважати, щоби крілики були забезпечені від своїх ворогів, як пчіл, котів, кун, тхорів і т. п. та щоби могли де борзо сховати ся. Недужі крілики треба зараз відокремити і давати лиш сухої пашї і сирої селери та моркви. Селера єсть для кріликів лїком майже у всїх хоробах, а так само добра і петрушка.

Переписка господарска.

Громадянин в Ц.: Покладків доркінґских курий можете дістати: Helena Podivin в Лещоватім, почта Устрики дільні. Висилає також цінники. Там можете дістати і инші раси. Зажадайте присланя цінника. Доркінґскі кури, після Бальдамуса, найлїпші лиш на мясо, а рідко лиш несуть ся добре. Найлїпше несуть ся італїяньскі і авґсбурскі курки. З італїяньскими лиш той клопіт, що они легко зводять ся, лїтають високо, і трудно їх удержати в загородженім місци, та що легко їм гребенї відмерзають. Найлїпші ще були би авґсбурґскі, з котрих одна курка зносить до року 150 до 170 яєць, ваги по 60 до 70 ґр. Они суть витревалі на студінь і непогоду, не вимагають великого догляду, а курятка порастають борзо в піре і ростуть борзо. Але не знаємо, чи де в краю дістанете покладків тої раси. Віднесіть ся ще може з просьбою о пораду і з запитанєм до „Towarzystwa chowu drobiu, gołębi i królików у Львові, може на руки проф. др. Szpilman-a.

І. М. в Гор.: Без причини гнїваєте ся, бо преці годі нам знати, чи хтось може не випровадив ся і куди, та не підемо зараз розвідувати. Впрочім ми Вам вказали ще й иншу дорогу в попередній переписці, котрої Ви очевидно ще не читали. Можемо Вам вказати ще й инше жерело, де можна дістати расових кріликів французских: Leon Misiakiewicz, Львів Богданівка (за городецкою рогачкою); але чи і той може случайно не випровадив ся куди инде, за то не ручимо. Відповідь в другій справі буде в „Переписці зі всїми і для всїх“.

Іван О. з Дрогобича: Пчоли на продаж добрий рід (борівки), муха дрібна, темна, незвичайно рійна і добра на мід, улиї рамові, має п. Петро Лозиньский, учитель в Лутівни, почта Перемишль.

О. К. в Тр.: Ви очевидно гадаєте, що голуба почтового можна так приучити, що він буде ходити як післанець з листом туди, куди єму кажуть. То не так. Всї голуби мають то до себе, що дуже привикають до місця, де довший час жили, а декотрі мають ще й ту прикмету, що умиють добре знайти собі дорогу до давного свого місця, хоч би їх віднести і на кілька або й кільканайцять миль далеко. По якімсь часї они вертають назад до дому. Отже на тій їх привичці і на їх змислі орієнтацийнім опирає ся уживанє їх до переношеня листів, котрі вкладає ся в пищик з гусячого пера і привязує ся їм в догіднім місци. Такого голуба бере ся з собою н. пр. в дорогу, а відтак випускає ся єго з листом домів. Перед сподїваною облогою міста, бере ся таких голубів з провінциї до міста, а відтак випускає ся з листами на провінцию. Почтові голуби не творять окремої раси, а суть радше мішанцями. До найлучших належать бельґійскі. Почтові голуби держить у Львові: Jan Franz, Львів ул. Різницка ч. 16 по 12 К. (6 зр.) за пару. Почтові голуби держать лиш любителї, бо они впрочім не мають ніякої вартости господарскої.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 26 марта: Пшениця 7·50 до 7·75; жито 6·50 до 6·75; овес 6·50 до 6·80; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·50 до 6·75; ріпак 10·25 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 12·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·25 до 6·50; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·90 до 6·20; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 65·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 50·— до 90·—; тимотка 20·— до 26·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 марта. На вчерашнім засїданю комісиї для податку від горівки принято справозданє предложене пос. Абрагамовичем.

Берлин 27 марта. Сойм пруский закритий до дня 23 цьвітня.

Новий Йорк 27 марта. New York Tribune доносить з Вашинґтону, що Сполучені Держави мимо візваня із сторони многих держав не хотїли внести протесту против підписаня хіньско-російского договору в справі Манджуриї.

Льондон 27 марта. Нинї минає речинець покладений Росиєю для підписаня договору в справі Манджуриї.

Париж 27 марта. З многих околиць Франциї доносять о снї[illegible]х і морозах.

Льондон 27 марта. Кіченер доносить з Преториї: Відділ ґен. Бабінґтона напав коло Вентерсдорпу на 1500 Бурів під командою Деляреє. Бури розбиті. Анґлїйцї забрали дві великі пушки полеві, 320 набоїв, одну велику пушку, шість пушок Максима, богато муниции і 80 возів. До 140 Бурів попало в неволю, а богато єсть убитих і ранених. Наші страти малі.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

заким би я їх відшукав. Тих двох можна легко відшукати. Они мешкають разом і оба не мають що робити.

— То приведи їх сюди — сказав майор.— Возьми дорожку та їдь з ними до Вотерлю. Звідтам треба їхати до Бедеворт. Я приведу Дінсдаля і там Вас застану. Після моєї гадки не треба часу тратити.

Майор був вже готов до дороги. Бавмзер взяв на себе сурдут і капелюх та витягнув з кута грубу палицю. — Щось такого може придати ся — сказав він.

— А я маю мій револьвер — сказав на то вояк. — Відтак вийшли оба з дому і Бавмзер поїхав до Естенд, де мешкали єго приятелї. Майор прикликав якийсь кабі пігнав до Філімор Гарденс, а звідтам до контори, але не знайшов того, котрого шукав. Відтак побіг так скоро як лиш міг головною улицею близько берега Тамізи, щоби ще захопити найблизший поїзд і поїхати самому, але ідучи до Вотерлю стрітив Тому Дінсдаля, як то ми о тім попереду розповіли.

Лист зробив на Тому таке вражінє, як колиб грім в него вдарив. Щось такого навіть і на думку єму не прийшло, хоч він всего злого сподївав ся. Він гнав назад на дворець так скоро, що бідний майор аж вже дихати не міг. А все-таки і він біг коло него і слухав, що Тома розповідав єму о тім, як він їхав сюди рано та як від'їзджав Езра Джірдльстон з своїм рудим товаришем.

На майора лици видко було щораз більшу обаву, коли він то слухав. — Дай Боже, щоби ми не за пізно приїхали! — вітхнув він.

39.

Коли Кеті розкрила красній вдовици всю свою душу, і забезпечила собі поміч тої знаменитої женщини, здавало ся їй, як би її тяжкий камінь спав з грудий, і она весела злізла зі шопи. Всї тоті сумні тиждні, які она перебула тут в тім понурім старім домі, мали незадово розвіяти ся як сон. Тома і майор знайшли би певно за один день способи, щоби якось порозуміти ся з нею. В тій гадці була така щаслива, що єї личко таки добре почервонїло ся і аж почала з тої радости голосно сьпівати, коли вертала назад до прайєрі.

Пані Джеррокс і Ребека здивували ся дуже, коли добачили ту зміну, яка в ній настала. Кеті хотїла першій з них помагати при роботі дома, але тота стара баба не хотїла нічого й чути о єї помочи та ще й стала буркотїти. Та й єї служниця відповідала лиш коротко, коли она до неї говорила та дивила ся на ню такими очима, як би хотїла єї з'їсти.

— Видко, що Вам тут не зле діє ся — казала она — мимо тих дивних річий, які Ви в ночи виділи.

— О, не говоріть о тім! — сказала на то Кеті. — Може бути, що я всїх перепудила. Я була дуже слаба і готова майже вірити в то, що то все менї лиш привиділо ся. Але в тій хвили, вірте менї, я виділа єго так виразно, як ось тут Вас виджу.

— Що она каже? — спитала пані Джеррокс і приложила руку до уха.

— Каже, що виділа минувшої ночи якогось духа так виразно, як ось тепер нас тут видить.

— От плете небилиці! — крикнула стара поправляючи погрібачем в печи. — Атже я тут була, заким она ще приїхала, самісенька одна на цілий дім, а не виділа щось такого. Видко, що не має що лїпшого плести, як то, що ніби то виділа якогось духа.

— Ні, ні — сказала Кеті весело. — Я не плету — зовсім не плету.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)